

PACIFIC CREST TRAIL

Sterke stroming

De wilde Piute Creek oversteken wordt voor de meesten een uitdaging. Tinman is doorweekt.

Sinds de film *Wild* in 2014 uitgebracht werd, is de Pacific Crest Trail het neusje van de zalm voor elke langeafstandswandelaar. De 4274 kilometer lange route loopt tussen de Mexicaanse en de Canadese grens over de hoogste bergketens in het westen van Amerika en is een uitdaging waar menigeen zich al op stuk gelopen heeft. Susan van Weperen liep vorig jaar het complete traject.

TEKST & FOTO'S SUSAN VAN WEPEREN

Daar sta je dan met je goede bedoelingen, denk ik bij mezelf. Hagelstenen zo groot als ping-pongballen komen uit de lucht gevallen. Een paar komen precies terecht op de bovenkant van mijn schoen. "Auw!", zeg ik hardop tegen mezelf. Een half jaar geleden kreeg ik het briljante idee om na het voltooien van mijn masteropleiding in Wageningen een lange wandeling te maken. Tot dan toe had ik altijd hardgelopen op nationaal wedstrijdniveau, dus een fysieke uitdaging leek me wel wat. Lekker elke dag in de natuur in beweging zijn, kamperen, en nieuwe mensen ontmoeten klonk als een geweldig plan. Ik begon mijn speurtocht naar de mooiste langeafstandswandeling op het wereldwijde web. Ik kwam terecht bij een filmpje over de Pacific Crest Trail (PCT), een route

van 4274 kilometer in het westen van de Verenigde Staten. Gekluisterd aan mijn laptop keek ik die avond naar allerlei video's. Dat wil ik, dacht ik. Vanaf dat moment was ik verkocht en spendeerde ik elke avond na het werk uren op het internet om antwoord te vinden op de 1001 vragen die ik had. Wat is de beste wandeluitrusting? Welke tent is het lichtst? Zijn er toiletten onderweg? (spoiler: nee). Ondertussen begonnen overal in mijn huis nieuwe wandelspullen rond te slingeren. Een tent in de hoek, een tas in de gang, een opgeblazen matje in de woonkamer. Mijn huisgenoten werden zó gek van de troep, dat ik alles noodgedwongen moest verhuizen naar ons schuurtje. Het maakte me niet uit, alles moest en zou getest worden voor gebruik, ik wilde niet voor materiële verrassingen komen te staan.

Ondertussen zocht ik ook naar de betekenis van mijn wandeling. Ik wilde niet alleen lopen voor het lopen. Niet alleen voor mezelf, dat voelde egoïstisch. Ik begon te brainstormen en tijdens een duurloopje op een koude winterochtend door het bos wist ik het: ik wilde deze mooie natuur helpen. Ik lanceerde een website, vond sponsors en begon met geld in te zamelen om een bos te kunnen planten. Meer bomen, beter voor het klimaat, en meer groen voor iedereen om van te genieten. Dat waren mooie uitgangspunten die me zouden motiveren als het zwaar zou worden, dacht ik.

Zwaar

En die uitgangspunten bleek ik nodig te hebben, want zwaar, dat werd het. Ik zou hitte trotseren, oog in oog staan met beren, echte dorst kennen, en wekenlang door sneeuw moeten banjeren. Ook vandaag is zo'n dag dat ik de sneeuw aan het trotseren ben. Een maand geleden was ik begonnen met de PCT en ben nu in het hooggebergte beland. De hele ochtend zijn we, mijn acht tijdelijke wandelmaatjes en ik, door een dikke laag sneeuw aan het zeulen. De hagelstenen die uit de lucht vallen worden alsnog groter, dus makkelijker wordt het vandaag niet. Het zijn inmiddels grote pingpongballen geworden, die we tevergeefs proberen te ontwijken.

De PCT is mijn nieuwe thuis, mijn wandelmaatjes mijn beste vrienden, en leven in het bos mijn nieuwe routine

“Snel, hier!”, roept er één, genaamd Ananas (op de PCT gebruikt niemand zijn echte naam maar een *trail name*), ons toe van onder de enige boom in de wijde omgeving. We sprinten naar onze vriend die al droog staat. Daar staan we dan, met z'n achten onder een piepkleine boom. De hagelstenen lijken steeds sneller naar beneden te komen en ketsen tegen de grond, die door de dalende temperatuur van vandaag inmiddels ijszig is geworden. *Kats! Kats! Kats!*, klinkt het. Ik kruip nog iets dichterbij Sundance aan om niet geraakt te worden door de grote ijsballen die ik nu wel een beetje eng begin te vinden. Niet zo gek dat velen dit besneeuwde stuk van de PCT overslaan, denk ik bij mezelf. Ik trek de klep van mijn pet nog iets verder over mijn gezicht. Een rode pet met een boompje en de tekst *Belong to the trail* erop.

En dat doe ik inmiddels. Na een maand onderweg te zijn is de PCT is mijn nieuwe thuis, mijn wandelmaatjes mijn beste vrienden, en leven in het bos mijn nieuwe routine. Elke ochtend gaat om vijf uur de wekker. Vervolgens pak ik al mijn spullen, rol mijn slaap-

zak en matje op en breek mijn tent af. Nadat alles is ingepakt eet ik een bakje havermout om vervolgens mijn wandeldag te beginnen.

Geen dag hetzelfde

Ondanks de routine is geen elke dag hetzelfde. De trail en het landschap zijn elke dag weer een verrassing. Zo liep ik in het begin van de tocht dagenlang samen met Silver door de woestijn. We zagen wekenlang niks anders dan cactussen, woestijnbloemen en ratelslangen. We ploeterden door zand en trotseerde temperaturen boven de veertig graden. Toen we dat echter allemaal een beetje gewend waren, kwamen we voor een nieuwe uitdaging te staan. Zand werd ingewisseld voor sneeuw en heuvels voor hoge, rotsige bergpieken. Onze tassen waren zwaarder vanwege de extra warme kleding, pickel en microspikes die we nodig hadden om het besneeuwde hooggebergte van de Sierra Nevada te doorkruisen.

En daar staan we dus, midden in de Sierra Nevada onder een piepkleine boom. Ik kijk om me heen. Iedereen ziet er vermoeid uit. Geen wonder. De afgelopen dagen is het wandelen pittig geweest. Met zware tassen van vijf uur 's ochtends tot zes uur 's avonds ploegen door de sneeuw gaat niemand in de koude kleren zitten. Overall is het wit. We kunnen geen enkel pad zien en moeten daardoor navigeren met ons mobieltje. Iedereen heeft een kaart van de PCT op zijn of haar telefoon en we wisselen af wie er op kop loopt. Ananas is favoriet-koploper. Hij kan goed kaartlezen en ondanks zijn korte beentjes is hij ontegenwoordig snel. Elke berg die we tegenkomen zoekt hij zo omhoog, terwijl wij dan achter hem aan komen en soms bijna moeten rennen om hem bij te kunnen houden.

De grootste uitdaging in de Sierra Nevada is echter niet het wandelen in barre omstandigheden of op steile passages, maar in het oversteken van de rivieren. De sneeuw van de bergtoppen smelt en de rivieren die we tegenkomen worden steeds dieper en wilder. Vandaag is het weer zo'n dag dat we een grote rivier over moeten steken.

Razende schuimkoppen

Het is eindelijk opgehouden met hagelen en iedereen is onder de boom vandaan gekomen om de tocht te vervolgen. In één lange sliert lopen we nu over de ijzige sneeuw pal naast een diepe afgrond. Ik heb mezelf bevolen niet naar beneden te kijken, maar mijn ogen kunnen het niet laten en glijden toch stiekem over de rand. Had ik dat maar niet gedaan, want daar beneden zie ik Piute Creek, een wilde rivier met razende schuimkoppen. Allemaal denken we maar één ding, aan de oversteek van dat woeste water straks. Een uur later bereiken we de oever. El Dorado laat een kreet ontsnappen. “Ja!”, roept hij terwijl hij gelijk het water in stapt. Ik weet niet hoe hij het doet, maar

→ Het Sierra Nevada-team (v.l.n.r.): El Dorado, Pits, Gump, Cake, Sundance, Ananas, Monkey, Tinman, Jawohl.

↘ Eerste passage, Forester Pass, in de Sierra Nevada.

↘ Wandelen in de sneeuw in de Sierra Nevada vlak voor we een brug oversteken.

↘ Water halen uit een bevroren meer.

voordat ik met mijn ogen kan knippen is hij al aan de overkant. Even verderop is Tinman ook al bezig met oversteken. Ik kijk hoe hij stapje voor stapje de snelle stroming probeert te overwinnen terwijl grote schuimkoppen tegen de stenen kletsen. Opeens ligt hij in het water. “Neel”, schreeuw ik. De witte golven sleuren hem mee. Wild zwaait hij met zijn armen om zich heen. Net op tijd weet hij een laaghangende tak te grijpen en trekt zichzelf naar de kant. Een doorweekte Tinman staat nu aan de overkant.

Ik zie mijn andere zes groepsgenoten inmiddels al overal in het water terwijl ik zelf nog beduusd om me heen sta te kijken. Niet te lang wachten, denk ik bij mezelf, en glij op mijn kont het laatste stukje over de sneeuw naar beneden. Nu sta ik bij de waterkant en met schoenen en al stap ik in de ijskoude rivier. Ik probeer mijzelf staande te houden in de immens sterke stroming. Piute Creek heeft geen genade en de schuimkoppen lijken alsmaar groter te worden. Stapje voor stapje beweeg ik mijzelf zijwaarts. “Rustig blijven”, zeg ik tegen mezelf, terwijl mijn wandelstokken hevig trillen door de kracht van het water. Een seconde lang denk ik dat ze breken als opeens Ananas met een uitgestrekte hand in mijn ooghoek ver-

schijnt. Ik pak zijn hand vast en weet dat ik die niet meer los zal laten. Met mijn laatste restje energie klim ik de kant op. *Yes!* gehaald. Iedereen is inmiddels al aan deze kant van het water en *high fives* worden uitgedeeld.

Vuur

De blijdschap is van korte duur wanneer daarna de regen met bakken uit de lucht komt. Om warm te blijven beginnen we gelijk weer met wandelen totdat het tijd is om te lunchen. Het regent nog steeds en iedereen probeert een droog plekje te vinden om eventjes wat te kunnen eten. Tevergeefs. Als doorweekte, bibberende hondjes werken we onze klamme tortilla's met pinda-kaas in de stromende regen naar binnen. Terwijl ik naar mijn schoenen staar en mij afvraag wat ik hier eigenlijk ben komen doen, ruik ik rook. Vuur! Sherpa heeft een vuurtje gemaakt. Binnen een minuut staan we er met z'n allen omheen. Schoenen gaan uit en stinkende sokken worden op stokken geregen boven de vlammen om te drogen. Terwijl iedereen zich opwarmt haalt Pits opeens een fles uit haar rugtas. “Verrassing! Wie wil er een margarita?” Op iedereens gezicht verschijnt een grote glimlach. Doorweekt maar warm rond het vuur proosten we op het volbrengen van de grootste rivieroversteek van de PCT, wie had dat verwacht. ■

← De Cascades zijn een imposant en grillig gebergte.

↓ Wandelen in de Mojavewoestijn tussen de woestijnbloemen.

BERGWIJZER

De Pacific Crest Trail (PCT) is een 4274 kilometer lange route tussen de Mexicaanse en de Canadese grens en doorkruist de staten Californië, Oregon en Washington. De route voert door een gevarieerd landschap van de Mojavewoestijn in het zuiden, hoge bergketens in de Sierra Nevada en dichte bossen van de Cascade Range in het noorden.

DE PACIFIC CREST TRAIL

De ideale periode om met de PCT te beginnen is eind maart/midden april en dan loop je van zuid naar noord. Wandelaars krijgen te maken met bergpassen, rivieren en alpien terrein. De combinatie met extreme weersomstandigheden maakt dat de PCT niet voor watjes is. Bovendien kan regelmatige bevoorrading lastig zijn. Naast winkelen in de dorpen langs de PCT kiezen veel wandelaars er daarom voor om postpakketten naar bepaalde tussenstops te (laten) sturen. Water haal je uit meren, rivieren en beekjes. In het woestijndeel is water schaars en plaatsen lokale bewoners op sommige punten jerrycans met water voor wandelaars. In de bergen is er genoeg water door smeltende sneeuw. In het vroege seizoen, als delen van de trail nog bedekt zijn met sneeuw, is toegang tot stromend water soms lastig en moet je sneeuw smelten.

LEESTIPS

- *Wild – From Lost to Found on the Pacific Crest Trail*, Cheryl Strayed, Knopf 2012, ISBN 9780307592736. Autobiografische bestseller die ook is verfilmd.
- *Yogi's Pacific Crest Trail Handbook – Planning Advice for Thru-Hikers and Section Hikers*, Jackie McDonnell (Yogi), Yogi's Books LLC 2019, ISBN 9781945157032
- *Trekking the Pacific Crest Trail*, Brian Johnson, Cicerone Press, ISBN 9781852849207.
- *Wandelgeluk – Een man alleen op het Pacific Crest Trail*, Tim Voors, Uitgeverij Kosmos 2018, ISBN 9789021568962

MEER WETEN?

- *halfwayanywhere.com* – Vraagbaak gerund door voormalig PCT-wandelaar met data verzameld via jaarlijkse PCT-enquête.
- *pcta.org/take-a-hike/* – Officiële PCT-website met route-updates en -beschrijvingen en planningstips.

